

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 3162

Warszawa, 8 stycznia 2019 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 159 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 115 ust. 1 w związku z art. 116 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą:

**- o wyrażenie wotum nieufności wobec
Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa
Ziobro.**

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy panią poseł Kamilę Gasiuk-Pihowicz.

(-) Zbigniew Ajchler; (-) Bartosz Arłukowicz; (-) Paweł Arndt; (-) Joanna Augustynowska; (-) Paweł Bańkowski; (-) Anna Białkowska; (-) Jerzy Borowczak; (-) Krzysztof Brejza; (-) Borys Budka; (-) Alicja Chybicka; (-) Janusz Cichoń; (-) Piotr Cieśliński; (-) Tomasz Cimoszewicz; (-) Zofia Czernow; (-) Ewa Drozd; (-) Artur Dunin; (-) Joanna Fabisiak; (-) Joanna Frydrych; (-) Grzegorz Furgo; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Kinga Gajewska; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Kamila Gasiuk-Pihowicz; (-) Stanisław Gawłowski; (-) Elżbieta Gelert; (-) Artur Gierada; (-) Tomasz Głogowski; (-) Marta Golbik; (-) Cezary Grabarczyk; (-) Jan Grabiec; (-) Rafał Grupiński; (-) Andrzej Halicki; (-) Agnieszka Hanajczyk; (-)

Bożena Henczyca; (-) Jolanta Hibner; (-) Marek Hok; (-) Michał Jaros; (-) Bożena Kamińska; (-) Włodzimierz Karpiński; (-) Marcin Kierwiński; (-) Joanna Kluzik-Rostkowska; (-) Paweł Kobylński; (-) Agnieszka Kołacz-Leszczynska; (-) Ewa Kołodziej; (-) Zbigniew Konwiński; (-) Adam Korol; (-) Roman Jacek Kosecki; (-) Tomasz Kostuś; (-) Iwona Krawczyk; (-) Robert Kropiwnicki; (-) Marek Krząkała; (-) Tomasz Kucharski; (-) Józef Lassota; (-) Gabriela Lenartowicz; (-) Izabela Leszczyna; (-) Grzegorz Lipiec; (-) Beata Małecka-Libera; (-) Arkadiusz Marchewka; (-) Antoni Mężydło; (-) Rajmund Miller; (-) Piotr Misilo; (-) Aldona Młyńczak; (-) Czesław Mroczek; (-) Joanna Mucha; (-) Killion Munyama; (-) Arkadiusz Myrcha; (-) Anna Nemś; (-) Sławomir Neumann; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Sławomir Nitras; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Norbert Obrycki; (-) Paweł Olszewski; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Danuta Pietraszewska; (-) Kazimierz Plocke; (-) Agnieszka Pomaska; (-) Jacek Protas; (-) Ireneusz Raś; (-) Halina Rozpondek; (-) Leszek Ruszczyk; (-) Dorota Rutkowska; (-) Jakub Rutnicki; (-) Grzegorz Schetyna; (-) Krystyna Sibińska; (-) Tomasz Siemoniak; (-) Krystyna Skowrońska; (-) Marek Sowa; (-) Paweł Suski; (-) Michał Szczerba; (-) Krystyna Szumilas; (-) Bożena Szydłowska; (-) Tomasz Szymański; (-) Iwona Śledzińska-Katarasińska; (-) Marcin Święcicki; (-) Krzysztof Truskolaski; (-) Robert Tyszkiewicz; (-) Jarosław Urbaniak; (-) Anna Wasilewska; (-) Monika Wielichowska; (-) Ryszard Wilczyński; (-) Mariusz Witczak; (-) Marek Wójcik; (-) Kornelia Wróblewska; (-) Wojciech Ziemiak; (-) Szymon Ziółkowski; (-) Stanisław Żmijan.

Uzasadnienie

Zbigniew Ziobro pełniąc funkcję Ministra Sprawiedliwości osłabia pozycję tak ważnego resortu jakim jest Ministerstwo Sprawiedliwości, w efekcie obniżając praworządność oraz poczucie bezpieczeństwa obywateli. Poprzez swoje decyzje i działania wykorzystuje ministerstwo oraz swoje uprawnienia do walki politycznej oraz realizacji celów politycznych reprezentowanego przez Ministra środowiska politycznego, będących w sprzeczności z interesami Wymiaru Sprawiedliwości, a tym samym żywotnymi interesami Rzeczypospolitej.

Sprawowanie funkcji Ministra Sprawiedliwości przez Zbigniewa Ziobro doprowadziło do drastycznego spowolnienia funkcjonowania sądów, w szczególności sądów powszechnych.

Napaść na niezależne sądownictwo; mianowanie na stanowiska prezesów sądów, koleżanek i kolegów Zbigniewa Ziobro bądź jego zastępców; wprowadzenie pseudo – losowego przydziału spraw, który sterowany jest centralnie przez ministerstwo; przymusowe przenoszenie niepokornych sędziów do innych wydziałów; wszczynanie przez podporządkowanych ministrowi rzeczników dyscyplinarnych, postępowań wobec sędziów zadających pytania prejudycjalne do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; wszczynanie przez podległych Zbigniewowi Ziobro prokuratorów, postępowań w stosunku do sędziów, którzy w swojej działalności orzeczniczej odmówili zastosowania tymczasowego aresztu w stosunku do osób, które prokuratura chciała w areszcie umieścić; odwoływanie najlepszych prezesów sądów tylko dlatego, że nie są ludźmi ministra; bezczelne wskazywanie niektórym prezesom sądów, przez kierownictwo ministerstwa, osób oczekiwanych do powołania na stanowiska zastępców tych prezesów – wszystko to doprowadziło do zapaści w polskim sądownictwie i odpowiedzialny jest za to Zbigniew Ziobro.

Sądy zamiast działać sprawniej, działają coraz gorzej. Długotrwałe wstrzymywanie przez Zbigniewa Ziobro rozpisywania konkursów na wolne stanowiska sędziowskie doprowadziło do przeciążenia referatów sędziowskich, gdzie rekordziści muszą prowadzić nawet około 1000 spraw.

Niedofinansowany i całkowicie niedoceniany sądowy personel pomocniczy, nie wytrzymując już dalszego lekceważenia przez Zbigniewa Ziobro zgłaszanych przez siebie postulatów, rozpoczął protest, polegający na lawinowej ucieczce na zwolnienia chorobowe.

Powyżej opisane fakty wskazują bezspornie, jak wiele szkód wyrządziły rządy Zbigniewa Ziobro w Ministerstwie Sprawiedliwości. Cierpią na tym zwykli obywatele, którzy na rozstrzygnięcie, często niezmiernie ważnych dla nich spraw, muszą oczekiwać latami.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż niniejszy wniosek jest kolejną reakcją na szereg zaniedbań, niedopełniania obowiązków oraz przekroczenia uprawnień przez ministra Zbigniewa Ziobro, w szczególności w zakresie ujawnionych w mediach afer obejmujących nieprawidłowości w Spółdzielczych Kasach Oszczędnościowo – Kredytowych (dalej również: „SKOK”), a także Komisji Nadzoru Finansowego (dalej również: „KNF”).

Prokuratura podległa Ministrowi Sprawiedliwości, Prokuratorowi Generalnemu Zbigniewowi Ziobro bezpodstawnie zarzuca byłym urzędnikom KNF zwłokę w działaniach nadzorczych podejmowanych wobec SKOK Wołomin, w realizacji politycznego celu jakim jest odwrócenie uwagi publicznej od powiązań SKOK z politykami Prawa i Sprawiedliwości (dalej: „PiS”). Szczególnym przykładem wyrażającym stroniczy stosunek do wspomnianych powyżej nadużyć jest wywiad udzielony przez ministra Zbigniewa Ziobro na antenie TVP Info, w którym oświadczył, że Pan Wojciech Kwaśniak został pobity w czasie, kiedy pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego KNF, „(...) dlatego, że KNF przez lata rozzuchwalała przestępców”. Powyższa wypowiedź wpisuje się w szereg podobnych wypowiedzi Zbigniewa Ziobro, które należy jednoznacznie ocenić jako niegodne zarówno Ministra Sprawiedliwości jak i Prokuratora Generalnego, a przez to godzące w autorytet sprawowanego urzędu. W świetle powyższego należy zaznaczyć, że Prawo i Sprawiedliwość, którego związki ze SKOK są powszechnie znane, przez lata blokowało możliwość sprawowania nadzoru SKOK-ów przez jakikolwiek państwowy organ, m.in. przez KNF, czym działało na szkodę obywateli – klientów SKOK – narażając ich na straty finansowe. Na skutek zaporowych działań środowiska PiS, KNF objął nadzorem system SKOK dopiero od 2012 r. Do tego czasu kontrole nad SKOK-ami sprawowała Rada Krajowa SKOK – której przewodniczył polityk PiS, a obecnie senator Grzegorz Bierecki. Powyżej przytoczone okoliczności w sposób

jednoznaczny świadczą o tym, że działania ministra Zbigniewa Ziobro zmierzają do ubezskuteknienia prób wyjaśnienia opisanych wyżej nieprawidłowości i doprowadzenia osób faktycznie odpowiedzialnych za aferę SKOK oraz osób czerpiących z niej korzyści majątkowe do odpowiedzialności karnej, a w konsekwencji majątkowej.

Śledztwo w sprawie tzw. „afery KNF” zostało objęte nadzorem Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobro. Obiektywnie w świetle powyżej wskazanych okoliczności, oraz zdaniem wielu autorytetów prawa taki nadzór w oczywisty sposób narusza zasadę bezstronności, wyrażoną w art. 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 1767), zgodnie z którym prokurator jest obowiązany do podejmowania działań określonych w ustawach, kierując się zasadą bezstronności i równego traktowania wszystkich obywateli. Mając na względzie powszechnie znane powiązania pomiędzy uczestnikami afery KNF ze środowiskiem politycznym Ministra Zbigniewa Ziobro, należy przyjąć za uprawdopodobnione istnienie okoliczności uzasadniających wręcz wyłączenie się Ministra spod nadzoru tego konkretnego śledztwa. W sprawach dotyczących SKOK i KNF występują osoby mające ścisłe powiązania z PiS, jak chociażby wskazany powyżej były Prezes Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, obecnie członek Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość, senator Grzegorz Bierecki oraz były Przewodniczący KNF Marek Chrzanowski, powołany na to stanowisko przez Premier Beatę Szydło, a protegowany związanego ze środowiskiem PiS Adama Glapińskiego – obecnego Prezesa NBP. Wobec powyższego należy stwierdzić, że nadzór Zbigniewa Ziobro nad postępowaniami toczącymi się w sprawie nie może korzystać z przyimotu bezstronności. Dodatkowo zwrócenia uwagi wymaga fakt, iż 6 grudnia 2018 r., funkcjonariusze Centralnego Biura Antykorupcyjnego zatrzymali 7 byłych urzędników KNF pełniących swoje funkcję w czasie rządów koalicji PO-PSL, w tym przewodniczącego KNF Andrzeja Jakubiaka i zastępcę przewodniczącego KNF Wojciecha Kwaśniaka. Chronologia zdarzeń powstających wokół afer SKOK i KNF uprawdopodobnia, że działania prowadzone przez Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Generalnego Zbigniewa Ziobro w tych sprawach mają charakter czysto polityczny. Są prowadzone, w celu zatuszowania ewentualnych przestępstw popełnianych przez osoby związane z PiS, a winą za nie mają być obarczone

osoby, pracujące w KNF, w czasach rządów koalicji PO-PSL, które zgodnie ze wszystkimi znanymi publicznie informacjami podejmowały prawidłowe czynności nadzorcze w wyżej wskazanym zakresie.

Kolejnym przykładem działań mających na celu wprowadzenie w błąd opinii publicznej i manipulowania informacjami związanymi z aferą SKOK i KNF jest oświadczenie wygłoszone przez Prokuratora Krajowego Bogdana Świączkowskiego w dniu 12 grudnia 2018 r. podczas konferencji prasowej, w trakcie której Prokurator Krajowy przedstawił niekompletne i nierzetelne kalendarium działań Komisji Nadzoru Finansowego, którego nierzetelność świadczy o braku bezstronności działań podejmowanych w przedmiotowej sprawie przez prokuraturę podległą Ministrowi Sprawiedliwości, Prokuratorowi Generalnemu Zbigniewowi Ziobro.

Powyżej opisane działania Ministra Sprawiedliwości i podległych mu urzędników wpisują się w niedopuszczalną realizację polityki tzw. „ręcznego sterowania prokuraturą” w celu osiągnięcia skonkretyzowanych korzyści politycznych. Wskazując na przytoczony przykład zatrzymania Pana Wojciecha Kwaśniaka, oraz towarzyszące temu okoliczności i wypowiedzi osób podlegających Ministrowi Sprawiedliwości, należy jednoznacznie ocenić, że te działania stanowiły jaskrawy przykład politycznego użycia prokuratury, celem odwrócenia uwagi opinii publicznej od współczesnej afery KNF z udziałem prominentnych działaczy PiS.

Niezależnie od powyżej przytoczonych okoliczności, podkreślić należy, że ogół działań podejmowanych przez Ministra Sprawiedliwości Zbigniewa Ziobro, a przede wszystkim realizowane przez niego „reformy” Wymiaru Sprawiedliwości, przekładają się na zmniejszenie zaufania i autorytetu Sądów oraz podległej Ministrowi Prokuratury, co jednoznacznie należy ocenić jako sprzeniewierzenie się przez Ministra celom sprawowanego urzędu.

Ponadto należy wskazać na działania Zbigniewa Ziobro jako Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, zmierzające do zakwestionowania członkostwa Polski w Unii Europejskiej.

Akcesja Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej była wydarzeniem epokowym. Polska, stając się członkiem rodziny europejskiej zapewniła sobie stabilność, bezpieczeństwo

i perspektywy na niespotykany dotąd rozwój. Zbigniew Ziobro swoim działaniem pokazał, że rozwój i bezpieczeństwo Polski, gwarantowane przez członkostwo w Unii Europejskiej, nie są dla niego najwyższymi wartościami. Jak bowiem inaczej można ocenić wniosek Zbigniewa Ziobro, złożony w dniu 23 sierpnia 2018 r. do Trybunału Konstytucyjnego, rozszerzony pismem z dnia 4 października 2018 r., podważający konstytucyjność art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który to przepis jest jednym z fundamentów działalności orzeczniczej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Nieodpowiedzialne kwestionowanie konstytucyjności unijnych przepisów traktatowych przez Zbigniewa Ziobro, podważa autorytet Polski we Wspólnocie. Istotne jest przy tym to, że unijne przepisy traktatowe były już oceniane przez Trybunał Konstytucyjny, który, wydając w pełnym składzie wyrok z dnia 11 maja 2005 r. (K 18/04) nie stwierdził niezgodności z Konstytucją m.in. przepisu traktatowego dotyczącego wnoszenia pytań prejudycjalnych do Trybunału Sprawiedliwości (pkt 14. wyroku).

Jawne podważanie konstytucyjności unijnych przepisów traktatowych przez Zbigniewa Ziobro wskazuje, że jest on osobą nieodpowiedzialną, nie nadającą się na funkcję Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego. Zbigniew Ziobro, kierując się czysto doraźnym i partykularnym interesem politycznym, postawił na szali członkostwo Polski w Unii Europejskiej, a zatem dobrobyt i bezpieczeństwo polskich obywateli. Jego działania mogą obrócić w niwecz wieloletnie, ponad partyjne starania wielu Polaków, zmierzające do zakotwiczenia Polski na zachodzie Europy.

Powyżej opisane okoliczności, a w szczególności opisane uchybienia i dotychczasowe działania Ministra Zbigniewa Ziobro prowadzone w zakresie zmian wprowadzanych w polskim wymiarze sprawiedliwości stanowią podstawę do wyrażenia przez Sejm wotum nieufności wobec Ministra Sprawiedliwości.